

Vážený pane předsedo,
vážené senátorky a vážení senátoři,
kolegyně a kolegové,

dovolte mi na úvod mého expozé malé zhodnocení mého, resp. našeho působení ve funkci. Za ty dva roky, které od našeho nástupu do funkce minuly, se v oblasti vědy a výzkumu na naší fakultě podařilo nastavit některé důležité podpůrné mechanismy ke zkvalitnění vědecko-výzkumné činnosti fakulty: zavedli jsme tvůrčí volno, zásadně rozšířili možnosti podpory z Publikačního fondu, systemizovali fungování Grantového fondu děkana i Etické komise pro výzkum, posledním mým počinem ve funkci bude nastavení metodiky odměňování vědecko-výzkumných a uměleckých výstupů. Pracovali jsme na snížení počtu rychlých výstupů ve prospěch výstupů náročnějších, hodnotitelných dle Metodiky 17+, eliminaci nekvalitních konferencí ve prospěch konferencí kvalitních, a to jak u akademiků, tak doktorandů. Nastavili jsme strategickou podporu těch projektů a součástí, které se z hlediska vědecko-výzkumného výkonu jeví perspektivní. Zavedl jsem kontrolu plagiátorství u disertačních a habilitačních prací. Soudím, že nastavený směr je zdravý. Podařilo se úspěšně absolvovat akreditace našich habilitačních a profesorských řízení, zvláště za profesorské řízení v Pedagogice na 10 let jsem velmi rád, to je náš absolutní základ – a činí nás to společně s Prahou a Brnem výlučnými. Obstáli jsme v mezinárodním hodnocení vědy na UP i v evaluacích doktorského studia. Myslím, že se dařila i podpora studentské tvůrčí činnosti. Systemizovaly se procesy v doktorských studijních programech a za širokého konsenzu se podařilo schválit Standard doktorského studia, na to jsem obzvláště pyšný. Zavádíme progresi doktorského stipendia, došlo k úpravě posudků disertačních prací i zlepšení fungování oborových rad. Myslím, že úspěšně jsem navázal na svého předchůdce doc. Regece v dalším rozvinutí konceptu Doktorské školy. Byly to stovky malých věcí a desítky velkých a rozhodně se nejedná jen o mé zásluhy, ale o zásluhy spolupráce s panem děkanem, kolegyněmi a kolegy ve vedení fakulty a některými technicko-hospodářskými pracovníky. Proč tedy dnes řešíme záležitost mé rezignace?

Přišel jsem na fakultu nedávno, nevyrostl jsem tady s vámi. Než jsem se stal proděkanem, nebyl jsem nijak zainteresován na jakýchkoliv zdejších osobních vazbách, můj pohled na věci byl nestranný, nezaujatý vůči čemukoliv a komukoliv. Troufám si říci, že z velké části to tak doposud je. Děkuji panu děkanovi, že měl odvahu, aby mi funkci proděkana svěřil. Přijal jsem ji proto, že jsem ji vnímal – a stále ji vnímám – jako službu. Fakultě a akademické obci.

Pod těmi viditelnými výsledky, které jsem zmínil v úvodu, se děje to vám neviditelné, pro mě jako původně nezainteresovaného nečekané, překvapivé, šokující. Ty dva roky služby ve funkci lze zhodnotit tak, že toto vedení fakulty s děkanem doc. Regecem je cílem nevidaných a nepochopitelných útoků sil, které se nesmířily se změnou vedení fakulty před dvěma lety. Jejich hlavním motivem

je pomsta. Obstruují plnění pracovních úkolů, posílají právníky, vyhrožují soudy, podávají stížnosti či trestní oznámení. Vše nasvědčuje tomu, že tyto síly jsou nyní zhmotněny okolo oddělení vědy a výzkumu.

Podřízení mají samozřejmě právo na stížnosti, to jim nikdo nemůže upřít. Ale stěžování si v případě nepravostí je odlišné od chronické toxicity na pracovišti, která obtěžuje všechny zapojené, jen ne její původce. Je zřejmé, že za takových okolností je práce extrémně psychicky náročná, zcela běžná komunikace a běžné pracovní i lidské vztahy na pracovišti jsou nemožné. Nedůvěra, nekolegialita a celkově až „toxické“ prostředí se podepisuje na psychickém i fyzickém zdraví těch, na které je útočeno.

Nadřízení pracovníci jsou také lidé. A taky mají nárok na dobré a klidné pracovní podmínky, což vyplývá nejen z běžných norem, ale také z ustanovení pracovního práva.

Obstrukce, velmi osobní útoky a invektivy, manipulace apod., jichž jsem se stal objektem ze strany některých osob, překročily jakoukoliv představitelnou pracovní či prostě lidskou mez. Na něco takového není nikdo připraven. Začaly intenzivně doléhat na mé psychické i fyzické zdraví a začal jsem si klást otázku, zdali má výkon funkce za těchto podmínek smysl. Nejenže jsem pociťoval nemožnost vykonávat tu službu s plným nasazením, ale zároveň jsem přesvědčen, že žádná práce nestojí za to, aby kvůli ní člověk onemocněl. Proto jsem usoudil, že bude lépe na funkci rezignovat a předat ji někomu, kdo je pln síly. Protože to si tato funkce, toto vedení a naše instituce zaslouží.

Z celého srdce a upřímně děkuju panu děkanovi za tu jedinečnou příležitost i za podporu, kterou mi dal. Děkuji kolegyním-proděkankám, kolegovi-proděkanovi i panu tajemníkovi, jakož i vám všem a dalším kolegyním a kolegům za spolupráci. A přeju nám jen to dobré.

doc. PhDr. Stanislav Štěpáník, Ph.D.